

Tajemní záchránci

ŠARLATOVÁ
LIŠKA

Paula
Harrisonová

Ilustrovala Sophy Williamsová

FRAGMENT

Tajemní zachránci Šarlatová liška

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Paula Harrisonová
Tajemní zachránci – Šarlatová liška – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Tajemní záchránci

Tajemní záchránci

ŠARLATOVÁ
LIŠKA

Paula Harrisonová

FRAGMENT

Pro Sally, Poppy a Florence

Kapitola první

Poppyiny svíčky

Poppy hopsala po dlážděné ulici a v ruce nesla velký proutěný košík. Rezavé vlasy měla svázané do dvou culíků, které jí při každém kroku poskočily na ramenou. Na sobě měla dlouhé žluté šaty a šedou pláštěnku pevně uvázanou pod bradou. Městečko Penlee leželo vysoko v horách a i v létě tady foukal studený vítr.

„Dobré ráno přeju, Poppy,“ zavolal pan Lott z pekárny. „Už jsi dneska něco prodala?“

„Ano!“ Poppy se zastavila v otevřených dveřích a zhluboka nasála nádhernou vůni čerstvého pečiva. „Rudé záře mi úplně došly. Hodně lidí si taky koupilo Modré šepoty.“ Odhrnula zelenou látku přehozenou přes košík a ukázala muži řady zářivě barevných svíček. „Nechcete nějakou?“

„Jednu Zlatou jiskru, prosím.“ Pan Lott jí podal stříbrnou minci a kousek třešňového koláče v papírovém sáčku. „Na, vezmi si. Určitě máš hlad, když jsi celý den chodila po ulicích.“

„Děkuju.“ Poppy se rozzářila, vzala si sáček a podala muži vysokou zlatou svíčku. Pečivo pana Lotta bylo nejlepší v celém Penlee. „Radši zajdu domů pro další svíčky. Tak zatím!“

Pan Lott se usmál. „Měj se, Poppy. Dávej na sebe pozor!“

Poppy poskakovala po ulici a šedá pláštěnka za ní ve větru divoce vlála.

Než půjde domů, zastaví se v parku, rozhodla se. V noře mezi kořeny stromu žila liščí rodinka. Poppy se s liškami před několika týdny spřátelila a ráda se dívala, jak si spolu hrají. Kousek koláče by jim určitě přišel vhod.

Šarlatové lišky byly kouzelné. Měly moudré zelené oči a jejich měděná srst byla ještě zářivější než Poppyiny vlasy. Ale nejzvláštnější na nich bylo, že každá měla několik ocasů – mláďata tři a dospělé lišky pět. Staré legendy tvrdily, že jejich kouzlo vychází z ocasů, ale Poppy nevěděla, jestli je to pravda.

Šarlatové lišky dokázaly měnit barvu, aby splynuly s okolím. Při nečekaném zvuku zmizely v křoví a pak jejich srst získala zelenohnědý odstín, takže byly mezi listím skoro neviditelné. Poppy žasla pokaždé, když toho byla svědkem.

Usmála se. Co by udělala ona, kdyby dokázala měnit barvu? Splynula by

s okolím a byla pak neviditelná jako kouzelné lišky? Nebo by měla barvu stejně zářivou jako její svíčky? Byla tak zamyšlená, když o tom přemítala, že vrazila do holčičky, která šla po ulici proti ní.

„No tak, Poppy!“ vyštěkla Nataša a odhodila si své tmavé vlasy dozadu. „Přestaň snít s otevřenýma očima! Určitě budu mít modřinu, jak jsi mě bouchla tím košíkem se svíčkami.“

„Promiň, Natašo.“ Poppy se jí vyhnula a pokračovala v cestě. Nataše bylo devět let, stejně jako Poppy, a vypomáhala v obuvnictví. Poppy občas dumala, proč je Nataša pořád tak nabroušená.

Lidé se usmívali a kývali na ni, když je Poppy míjela. Prodávala ve městě svíčky od chvíle, co její teta a strýček usoudili, že je dost silná na to, aby košík unesla. Když byla Poppy malá, její rodiče zemřeli na zimnici a od té doby žila Poppy u tety

a strýčka. Jejich malý domek stál na kopci na kraji Penlee. Z okna svého pokoje měla Poppy nádherný výhled na řeku, která se vinula kolem města.

Její teta a strýček byli jedinými výrobci svíček v městečku Penlee. V zahradě za domem měli dílnu, kde je z teplého vosku vyráběli a věšeli je na provázek, aby uschly.

Prodávali nejrůznější druhy svíček. Oblíbené Rudé záře hořely dlouhým rudým plamenem, Modré šepoty měly zase plamen světle modrý. Zlaté jiskry ze sebe chrlily gejzíry třpytivých jisker a byly ideální na narozeninové dorty. Občas teta modelovala z vosku figurky slonů či jednorožců nebo hrady.

Poppy moc ráda pozorovala, jak se svíčky vyrábějí. V dílně stála skříňka plná lahviček s práškem, který teta přisypávala do vosku, než ho zamíchala. Těchhle speciálních příměsí se Poppy

nesměla dotýkat, ale teta se strýčkem jí slíbili, že ji jednou svému umění naučí.

Jak se Poppy proplétala úzkými uličkami, prošla kolem obuvnictví a krámku s čajem. Právě když chtěla zahrnout za další roh, všimla si skupinky lidí, kteří se shromáždili kolem úřední listiny přibité na dveřích kostela. Někteří při čtení udiveně vrtěli hlavami. Poppy přistoupila blíž, aby se podívala, o co jde. Stálo tam:

**KOUZELNÁ ZVÍŘATA JSOU
NEBEZPEČNÁ. NEPŘIBLIŽUJTE SE
K NIM, ANI JIM NEPOMÁHEJTE.
KAŽDÝ, KDO TENTO PŘÍKAZ PORUŠÍ,
BUDE POTRESTÁN.**

**NA PŘÍKAZ SIRA FITZROYE, JMÉNEM
KRÁLOVNY VIOLY, VLÁDKYNĚ
KRÁLOVSTVÍ ARRAMIE.**

Poppy si listinu třikrát přečetla, aby se ujistila, že něco nepřehlédla. Proč se tam píše, že jsou kouzelná zvířata nebezpečná? Šarlatové lišky nikomu nikdy neublížily! Byly zvláštní, chytré a chovaly se velice mírumilovně.

V království žila nejrůznější kouzelná zvířata – včetně draků, hvězdných vlků a nebeských jednorožců –, ale většinou šlo o plaché tvory, kteří se městům, jako bylo Penlee, zdaleka vyhýbali. Poppy ještě nikdy nezaslechla, že by kouzelné zvíře někomu ublížilo.

„O tom siru Fitzroyovi jsem slyšela,“ prohodila prodavačka květin paní Allenová. „Je to rytíř z královského zámku. Královna prý věří všemu, co jí napovídá.“

„To oznámení je naprostý nesmysl,“ prohlásil obuvník pan Denton. „Kromě toho, v Penlee žádná kouzelná zvířata nejsou.“

Poppy s plnou hlavou starostí chvatně pokračovala v cestě. Pan Denton měl sice částečně pravdu, ale nevěděl o té rodince kouzelných šarlatových lišek. Měly doupě v odlehlém koutě parku, kde je před zvědavými zraky kolemjdoucích chránily stromy a husté keře. Poppy byla přesvědčená, že si jich kromě ní nikdo nevšiml.

Zastavila se u brány do parku, a než do ní vešla, pečlivě se rozhlédla. V jednom rohu stála obrovská vrba s dlouhými větvemi, které jí visely až na zem. Poppy poodhrnula listnatou oponu stranou a vklouzla za ni. Cítila se tady bezpečně, protože větve ji oddělovaly od zbytku parku. Z díry mezi kořeny vrby vykoukl čenich s vousky a dvojice zelených očí, které Poppy zvědavě pozorovaly.

„Ahoj,“ pozdravila Poppy tichounce.
„Nepůjdeš si hrát?“

Liška vztyčila uši, ale z díry nevyšla.

